

PARAULA I VIDA

«Crist ja regna per
l'Església...» (VI)

Santa Pasqua de Resurrecció! Celebrant la gloriosa Ascensió del Crist dins la joia de la cinquantena pasqual, continuem admirant el misteri de l'Església enviada que, a la terra, continua la missió del Senyor. Com els Apòstols, també nosaltres acollim, disponibles, les lluminoses paraules de Jesús: «Aneu per tot el món i prediqueu a tot hom la Bona Nova de l'Evangeli... Ells se n'anaren a predicar per tot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien» (Mc 16,15-20).

Hem d'anunciar la Resurrecció del Senyor essent **Església dels pobres**. Amb mitjans humils i coherència de vida, amb un fidel seguiment de Crist pobre, humil, obedient i servidor dels pobres. L'Església sempre serà pobra, perquè ha de retornar constantment a la imitació de Jesús. Les riqueses l'ofeguen. Ella és llar dels pobres i sempre vol néixer entre els pobres, entenent-ho com els que necessiten Déu i tot ho consideren secundari, comparat amb l'amor de Déu. Servidora de l'Evangeli per als pobres i defensora de la seva causa. Promotora de la justícia i la solidaritat en tots els camps de la vida humana. Sempre en procés de conversió radical a l'amor de Crist.

Estem cridats a ser l'**Església del diàleg i el discerniment**. Diàleg entre els cristians mateixos, ecumenisme. I diàleg amb el món, amb les seves qüestions més punyents. Per acollir, purificar i transcendir el que hi ha de bo a la creació i la història humana. Sense cristiandats ni guetos, sinó essent sal i llavor. Sense falsos acomplexaments i fàcils optimismes. Els deixebles de Crist ens hem de fer diàleg, escoltar els clams dels qui pateixen, i ser primer de tot **Església misericordiosa**, que guaireix i fa arribar a tots el consol del Senyor.

De la Pasqua en neix una **Església missionera en una societat fortament secularitzada**. «La secularització acaba per ser un procés de falsificació de l'home, a través del qual les persones o institucions van eliminant la transcendència, reduint el real a la pura temporalitat i acomodant-se a una situació mundana» (Fernando Sebastián). Per això cal una «nova evangelització» que ajudi a treure complexos, aportí el goig de ser cristià i la bellesa de la fe catòlica, superant les temptacions de l'elitisme o de la impaciència pastoral, i oferint als qui no creuen la nostra fe com una gran promesa de vida i de felicitat, i no tan sols com unes normes morals a complir.

El laïcisme emergent no hauria de causar una resposta visceral entre els cristians, sinó una actitud serena, i al mateix temps ferma. Sense caure en la lògica de l'acció-reacció, tan atida pels mitjans de comunicació. Cal que donem un testimoni humil i alhora públic i valent d'allò que hom sap i que creu en la interioritat més íntima. I defensar la presència pública de les creences religioses. Lluny de convertir-nos en un grup de poder i d'influència mediàtica i social, les comunitats i sobretot les associacions de seglars cristians, han de ser testimonis visibles del Crist en el món. No hem de perdre de vista que allò que ens dona credibilitat és la coherència cristiana i no el nombre o el poder. Hem de voler tenir una presència de servei, tolerant i dialogant, però ferma i decidida, crítica amb allò que li volen imposar i sobretot denunciadora de tot tipus de manipulació. L'Esperit Sant ens hi ajudarà, i tenim la promesa de Jesús: «Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

25è Pelegrinatge a Montserrat

El 25è Pelegrinatge a peu a Montserrat va culminar el diumenge dia 22 d'abril al Santuari de la Mare de Déu, i va aplegar un centenar de persones, entre els pelegrins que van fer el trajecte a peu des d'Agramunt, els serveis d'intendència i acompanyament, i moltes persones, amics i familiars, que van voler ser presents en aquesta jornada de celebració. L'Arquebisbe Joan-Enric Vives va presidir l'Eucaristia a la Basílica de Montserrat. Van concelebrar Mn. Ramon Solé, Arxiprest de la Noguera, i Mn. Cinto Busquet, Secretari, acompanyats pel recentment ordenat diaca Mn. Alfons Velásquez de Balaguer, i van tenir una trobada amb el P. Abat.

GLOSSA

Encara queda feina per fer

Un company d'escola amb qui sempre he mantingut una bona amistat es plantejà, arribat el moment de la jubilació, com orientar aquesta nova etapa de la seva vida. Va concloure que, a més del merescut descans després d'una llarga vida laboral i del temps que volia dedicar als seus néts i a algunes afeccions personals, una part del seu temps havia de ser per fer un servei als altres i, en especial, als més desafortunats. Contactà amb Càritas diocesana i s'ofertí com a voluntari. «Ara que inicio aquesta nova etapa, dono gràcies a Déu per la meua vida, li agraeixo tot el que ha posat al meu abast, la formació que he rebut, la família que hem format amb la meua esposa, el treball que m'ha ocupat i amb el qual he contribuït al nostre sosteniment, els amics que ens han acompanyat... i tantes altres coses que d'Ell he rebut. Vull agrair-li-ho fent un servei als qui més ho necessiten.» Fa unes setmanes que dedica dues tardes a donar reforç escolar a un noi immigrant que està acabant la primària i que necessita aquesta dedicació. Aquell directiu d'una important empresa s'asseu al costat del noi, repassa amb ell els deures i els temes treballats els darrers dies a l'escola, escolta els seus dubtes i li respon les preguntes tan bé com sap, amb senzi-

llesa. Algunes vegades, el jove alumne li parla de l'escola, de la família, dels amics, del dia a dia... i es va creant una amistat confiada. Reforç escolar i reforç per a la vida.

Són molts els jubilats i les jubilades que ofereixen aquest i d'altres, aparents, petits serveis. En el cas que ens ocupa, la maduresa del jubilat ofereix, doncs, possibilitat d'interpel·lar amb les paraules, amb la vida i amb el testimoni personal, com proposa Pere: «Heu de treballar amb tot l'esforç perquè la vostra fe vagi acompanyada de la virtut; la virtut, del coneixement; el coneixement, del domini d'un mateix; el domini, de la constància; la constància, de la pietat; la pietat, de l'estimació fraterna; l'estimació fraterna, de l'amor» (2Pe 1,5-7). Precisament la sogra de Pere —una jubilada d'aquell temps—, quan Jesús la guareix de la febre, «es posà a servir-los» (Mc 1,31). És el primer que fa, segons diu l'Evangeli. Perquè el servei als altres dóna forces, salut i sentit a les nostres vides. Perquè quan la vida laboral acaba, encara queda molta feina per fer. Les possibilitats de testimoni de l'amor que és servei són múltiples. Càritas i altres institucions ofereixen un bon ventall de voluntariats, que són camins de virtut i amor incondicional.

Enric Puig Jofra, SJ

Campanya solidària de la Fundació Pere Tarrés

Un any més, la Fundació Pere Tarrés ha posat en marxa la seva campanya «Ajuda'ls a créixer», per aconseguir fons per becar les colònies i els casals d'estiu dels infants de famílies sense recursos. Gràcies a aquestes activitats, els nens i les nenes amb dificultats econòmiques gaudeixen d'un temps de lleure de qualitat des de l'educació en els valors de l'Evangeli: aprenen a conivure, desenvolupen l'autonomia personal i amplien els seus coneixements i les seves vivències de fe. Per fer donatius o demanar més informació, poden trucar al t. 934 301 606, enviar un mail a fundacio@peretarres.org o a través del web www.peretarres.org/donatius.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven units li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Hommes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-13)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Però, cadascun de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist. Per això diu l'Esclat: «Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes». Si va «pujar» vol dir que abans havia baixat del cel a la terra. És ell mateix qui, després d'haver baixat, ha pujat més amunt de tots els cels, per portar a plenitud tot l'univers.

És ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelistes, pastors o mestres, i així ha preparat els qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist, fins que ens trobarem units uns i altres constituint tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist.

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 1,17-23)

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposit les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguïen.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-13)

Hermanos:

Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzados en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

A cada uno de nosotros se le ha dado la gracia según la medida del don de Cristo. Por eso dice la Escritura: «Subió a lo alto llevando cautivos y dio dones a los hombres.» El «subió» supone que había bajado a lo profundo de la tierra; y el que bajó es el mismo que subió por encima de todos los cielos para llenar el universo.

Y él ha constituido a unos, apóstoles, a otros, profetas, a otros, evangelizadores, a otros, pastores y maestros, para el perfeccionamiento de los santos, en función de su ministerio, y para la edificación del cuerpo de Cristo; hasta que lleguemos todos a la unidad en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios, al hombre perfecto, a la medida de Cristo en su plenitud.

(La 2.ª lectura de hoy también puede ser Ef 1,17-23)

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los Once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y se bautice se salvará; el que se resista a creer será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos.» Después de hablarles, el Señor Jesús subió al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a pregonar el Evangelio por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

Ascensió del Senyor. Quadre d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

Missatge de l'Ascensió del Senyor

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 3a setm.): Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33 □ **dimarts**: Ac 20,17-27 / Sl 67 / Jn 17,1-11a □ **dimercres**: Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19 □ **dijous**: Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17,20-26 □ **divendres**: Ac 25,13-21 / Sl 102 / Jn 21,15-19 □ **dissabte**: Ac 28,16-20 / Sl 10 / Jn 21,20-25 ■ **diumenge** vinent, de Pentecosta (litúrgia de les hores: 4a setm.): Ac 2,1-11 / Sl 103 / Co 12,3b-7.12-13 / Jn 20,19-23.

Només un dels quatre evangelis canònics ofereix la narració de l'Ascensió de Jesús: el de Lluc (24,50-53; cf. una altra versió, també de Lluc, en Ac 1,9-11). Tanmateix, el text de Marc que llegim avui és una combinació d'aquest final de Lluc, amb el final de Mt (28,19-20).

Com és ben sabut, el text de l'evangeli d'avui és un text inspirat i canònic afegit a Marc, que vol completar el final paradoxal d'aquest evangeli. Aquest final podia ser malentès (el sorprenent silenci de les dones sobre el missatge de la resurrecció de Jesús a Mc 16,8). El final afegit de Marc narra l'aparició als onze i l'Ascensió. Ara bé, el punt més important

dels relats de l'Ascensió és remarcar que el misteri de l'endinsament de Jesús en l'àmbit de Déu no el deslliga de la seva continuada i fructuosa presència en la tasca apostòlica de l'Església.

Per tant, l'escena de Lluc que narra la pujada i l'endinsament de Jesús a la «dreta de la majestat de Déu» (cf. He 1,3) no implica de cap manera que Jesús es desentengui de la labor missionera dels seus seguidors. El final de Mateu, que en part també està reproduït en l'evangeli que hem llegit avui, ho diu de forma clara i precisa: «Aneu per tots els pobles i feu-los deixebles meus... ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat.» Però convé remarcar que en Mateu s'afegeix:

«i vet aquí que jo sóc amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món» (Mt 28,19-20). El missatge del Jesús que s'acomia-da és també: jo em quedo amb vosaltres. Com és ben sabut, el final Mateu el fa represent el nom de Jesús de l'evangeli de la infantesa: «Emmanuel, que vol dir Déu (és) amb nosaltres» (Mt 1,23).

El missatge de l'Ascensió de Jesús és un missatge de confiança i de gosadia apostòlica. La raó és molt clara: Jesús no ens deixa sinó que continua amb nosaltres. «El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven» (Mc 16,20).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

21. Jesús és sempre proper a nosaltres

Luc, a la conclusió del seu Evangeli, ens diu que els deixebles, després de l'Ascensió del Senyor, «se'n tornaren a Jerusalem amb gran alegria i eren tothora al temple beneint Déu» (24,50-53). El que es pot deduir és que els deixebles no se senten abandonats, no pensen que Jesús s'hagi evaporat en un cel inaccessible i allunyat d'ells. Evidentment, estan segurs d'una presència nova de Jesús. Estan segurs que el Ressuscitat ara és present enmig d'ells d'una manera nova i poderosa.

El Jesús que s'acomiada no se'n va a un lloc qualsevol en un astre llunyà. Entra en la comunió de vida i de poder amb el Déu vivent, en la situació de superioritat de Déu sobre qualsevol espacialitat. Per això, no «se n'ha anat», sinó que, en virtut del mateix poder de Déu, ara sempre és present al costat nostre i per a nosaltres.

En el discurs de comiat de l'evangeli de Joan, Jesús diu precisament això als seus deixebles: «Me'n vaig i vinc a vosaltres» (14,28). Aquí està meravellosament sintetitzada la peculiaritat de l'«anar-se'n» de Jesús, que és al mateix temps el seu *venir*, i així queda també explicat el misteri referent a la creu, la resurrecció i l'ascensió. D'aquesta manera, el seu anar-se'n és, precisament, un venir, una nova forma de proximitat, de presència permanent amb la qual Joan també enllaça l'*alegria* de la qual hem sentit parlar abans en l'evangeli de Lluc.

Com que Jesús està amb el Pare, no és llunyà sinó proper a nosaltres. Ara ja no és en un indret determinat del món com abans de l'*ascensió*; ara, en el seu poder que supera qualsevol espacialitat, ell és present al costat de tothom i tothom el pot invocar —a través de tota la història— i a tot arreu.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Per una comunicació objectiva i veraç

Fa temps que els delegats diocesans de mitjans de comunicació de Catalunya, que formem el SIMCOS, compartim una preocupació que està molt relacionada amb el nostre desig de transparència objectiva. Ho diem, avui en ocasió de la 46 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials i seguint el missatge que Benet XVI ha escrit per a aquesta ocasió, tot fent-nos veure que tota comunicació necessita d'un ambient favorable que sàpiga equilibrar veritat, silenci, paraula, imatges i sons.

Comptem amb unes tecnologies que cada dia ens sorprenen més i posen al nostre abast una infinitat de possibilitats que hem d'utilitzar amb seny, per tal d'apropar persones, crear lligams d'amistat i fer de la convivència un espai digne per a tots. Sabem que el camp d'aquestes tecnologies és il·limitat, però que també hi ha els seus riscos; que amb elles es pot fer molt bé o molt mal, tot depèn de qui les utilitza, ja que la forma com comuniquem expressa qui som i com som.

A les nostres Esglésies diocesanes i en bé del treball de conjunt tenim la responsabilitat de fer un bon ús dels mitjans de què disposem i, per això, volem servir aquella informació que faci possible una comunicació sempre constructiva. El seu contingut ha de ser transmès amb el criteri de la veritat i amb aquell to de respecte i humanitat que el faci atractiu i proper. No podria ser d'altra manera tractant-se, en definitiva, de comunicar l'Evangeli amb paraules i fets.

Si els cristians volem seguir de debò Jesús, hem de tenir, com a mínim, la voluntat d'incidir en la societat i en les persones del nostre entorn cercant un espai comú d'entesa, de transparència, d'honestedat, de flexibilitat i de respecte envers la diferència, que sempre ens enriqueix. Sense oblidar, però, quin és el nostre lloc en el món: el lloc on rau la justícia i la solidaritat i, per tant, amb tota la força de les coses ben fetes, les que estan fetes amb amor. Creiem que els mitjans de comunicació en general haurien de ser molt curiosos a l'hora de fer pública una informació perquè aques-

ta fos veraç. Una cura que, per la veracitat i per l'honestedat del que s'emeta i de qui ho emet, ha de ser encara més remarcada en els mitjans de signe cristià.

Benet XVI ens proposa actituds de fons posant al descobert la veritat i la transparència de les intencions. «Es tracta —diu— de la relació entre silenci i paraula: dos moments que han d'equilibrar-se, alternar-se i integrar-se per a obtenir un autèntic diàleg i una profunda proximitat entre les persones». ¿Què passa, però, quan aquest diàleg es fa impossible perquè el comunicador, sota la covardia de l'anonimat, no pensa més que fer mal de manera persistent i delata la seva identitat malaltissa recurrent a la desqualificació personal i a la calúnnia?

Aquesta és la nostra preocupació i de tots els qui estimem l'Església de Jesús: que, al costat d'una immensa majoria de professionals, homes i dones de bona voluntat que estan fent un treball excel·lent de comunicació transparent i objectiva a favor de les persones i de l'extensió de l'Evangeli, hi hagi qui caigui en la temptació d'allò que Jesús sempre va censurar: la injúria, la difamació i el judici condemnatori. El SIMCOS volem donar tot el nostre suport a les persones —bisbes, preveres, diaques, religiosos i religioses, laïques i laïcs cristians, i també parròquies i entitats d'Església— que des de pàgines anònimes d'Internet són atacats amb calúnnies i greument ferits en la seva dignitat humana i de fills de Déu, tot lesionant el dret a la bona fama.

En la reunió dels delegats diocesans de mitjans de comunicació de Catalunya vam convenir en demanar els qui fan aquestes pàgines o les omplen amb els seus escrits difamatoris que no facin més mal i que es fixin en l'amor amb què Jesús tracta les persones; que es deixin ajudar per Ell escoltant-lo de cor en la pregària i actuant des de l'amor, que en això es coneix qui és realment deixeble seu. A l'Església tots ens necessitem, fem l'esforç de ser i de tractar-nos com a germans!

† **Sebastià Taltavull Anglada**
Bisbe auxiliar de Barcelona
i president del SIMCOS

SANTORAL

20. † Diumenge de l'Ascensió del Senyor. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. Dilluns. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. Dimarts. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel.

agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia vg. i mr. africana (s. iv); sant Ató, bisbe.

23. Dimecres. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. Dijous. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. Divendres. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església;

St. Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; Sta. Maria-Magdalena de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana; St. Urbà I, papa (222-230) i mr.; Sta. Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); Sta. Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. Dissabte. Sant Felip Neri (Florència 1515 - Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

ENTREVISTA

▶ **JACK VALERO**

Veus catòliques

Catholic Voices és una plataforma de comunicadors catòlics que va néixer a Anglaterra el febrer de 2010 per ajudar els catòlics a comunicar i augmentar la seva presència davant l'opinió pública anglesa —tot preparant la visita del Sant Pare d'aquell mateix any. El projecte, que va arribar a Barcelona el juny de 2011, treballa amb un únic objectiu: facilitar tant als catòlics com als mitjans de comunicació que ho sol·licitin la presència d'un catòlic corrent perquè aporti el seu punt de vista en aquells temes que es plantegin i facin referència a l'Església catòlica i d'altres. En aquesta plataforma preparen laics perquè pensin que «poden connectar molt bé amb el públic en ser iguals que ells». El barceloní de naixement i londinenc d'adopció Jack Valero és cofundador de Catholic Voices.

Per què l'Església ha de tenir bons comunicadors?

La comunicació a l'Església no és quelcom afegit sinó part de la seva mateixa essència: ha de comunicar el seu gran missatge a cada generació. La generació actual s'informa a través del món de les notícies, també en temes de l'Església. Per això és tan important tenir gent ben formada per comunicar el missatge a través d'aquests mitjans d'una manera eficaç.

Les crisis són també positives?

En el cor del nostre projecte comunicatiu hi ha la idea que darrera de cada crítica a l'Església hi ha una intenció positiva amb la qual podem estar d'acord; i si comencem el nostre discurs des d'aquest punt connectarem bé amb la gent, cosa que farà que ens escoltin. Per això, cada controvèrsia és realment una oportunitat de comunicar el nostre missatge: és més, no és qüestió de sobreviure a la tempesta, sinó de ballar sota la pluja.

Quines pautes s'han de tenir en compte per a una bona comunicació?

Un dels nostres lemes és «dóna llum, no escalfor»; és a dir, explicar i no pujar la temperatura de la discussió. Un altre és «vas a donar testimoni, no a guanyar», perquè no és una batalla. L'Església té un gran missatge i no cal defensar res: és qüestió d'explicar el nostre missatge i fer-ho tan bé que la gent que ens escolti digui: «jo vull això». Per aconseguir-ho cal una molt bona preparació, tenir molta formació i informació.

Òscar Bardají i Martín

Per una comunicació objectiva i veraç

Fa temps que els delegats diocesans de mitjans de comunicació de Catalunya, que formem el SIMCOS, compartim una preocupació que està molt relacionada amb el nostre desig de transparència objectiva. Ho diem, avui en ocasió de la 46 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials i seguint el missatge que Benet XVI ha escrit per a aquesta ocasió, tot fent-nos veure que tota comunicació necessita d'un ambient favorable que sàpiga equilibrar veritat, silenci, paraula, imatges i sons.

i per l'honestat del que s'emet i de qui ho emet, ha de ser encara més remarcada en els mitjans de signe cristià.

Benet XVI ens proposa actituds de fons posant al descobert la veritat i la transparència de les intencions. «Es tracta —diu— de la relació entre silenci i paraula: dos moments que han d'equilibrar-se, alternar-se i integrar-se per a obtenir un autèntic diàleg i una profunda proximitat entre les persones». ¿Què passa, però, quan aquest diàleg es fa impossible perquè el comunicador, sota la covardia de l'anonimat, no pensa més que fer mal de manera persistent i delata la seva identitat malaltissa recurrent a la desqualificació personal i a la calúnnia?

Comptem amb unes tecnologies que cada dia ens sorprenen més i posen al nostre abast una infinitat de possibilitats que hem d'utilitzar amb seny, per tal d'apropar persones, crear lligams d'amistat i fer de la convivència un espai digne per a tots. Sabem que el camp d'aquestes tecnologies és il·limitat, però que també hi ha els seus riscos; que amb elles es pot fer molt bé o molt mal, tot depèn de qui les utilitza, ja que la forma com comuniquem expressa qui som i com som.

A les nostres Esglésies diocesanes i en bé del treball de conjunt tenim la responsabilitat de fer un bon ús dels mitjans de què disposem i, per això, volem servir aquella informació que faci possible una comunicació sempre constructiva. El seu contingut ha de ser transmès amb el criteri de la veritat i amb aquell to de respecte i humanitat que el faci atractiu i proper. No podria ser d'altra manera tractant-se, en definitiva, de comunicar l'Evangeli amb paraules i fets.

Si els cristians volem seguir de debò Jesús, hem de tenir, com a mínim, la voluntat d'incidir en la societat i en les persones del nostre entorn cercant un espai comú d'entesa, de transparència, d'honestat, de flexibilitat i de respecte envers la diferència, que sempre ens enriqueix. Sense oblidar, però, quin és el nostre lloc en el món: el lloc on rau la justícia i la solidaritat i, per tant, amb tota la força de les coses ben fetes, les que estan fetes amb amor. Creiem que els mitjans de comunicació en general haurien de ser molt curosos a l'hora de fer pública una informació perquè aquesta fos veraç. Una cura que, per la veracitat

Aquesta és la nostra preocupació i de tots els qui estimem l'Església de Jesús: que, al costat d'una immensa majoria de professionals, homes i dones de bona voluntat que estan fent un treball excel·lent de comunicació transparent i objectiva a favor de les persones i de l'extensió de l'Evangeli, hi hagi qui caigui en la temptació d'allò que Jesús sempre va censurar: la injúria, la difamació i el judici condemnatori. El SIMCOS volem donar tot el nostre suport a les persones —bisbes, preveres, diaques, religiosos i religioses, laïques i laics cristians, i també parròquies i entitats d'Església— que des de pàgines anònimes d'Internet són atacats amb calúnnies i greument ferits en la seva dignitat humana i de fills de Déu, tot lesionant el dret a la bona fama.

En la reunió dels delegats diocesans de mitjans de comunicació de Catalunya vam convenir en demanar els qui fan aquestes pàgines o les omplen amb els seus escrits difamatoris que no facin més mal i que es fixin en l'amor amb què Jesús tracta les persones; que es deixin ajudar per Ell escoltant-lo de cor en la pregària i actuant des de l'amor, que en això es coneix qui és realment deixeble seu. A l'Església tots ens necessitem, fem l'esforç de ser i de tractar-nos com a germans!

† **Sebastià Taltavull Anglada**
Bisbe auxiliar de Barcelona
i president del SIMCOS

NOTÍCIES

El dilluns 28 de maig, pelegrinatge a Lourdes

L'Hospitalitat de Lourdes organitza el 34è pelegrinatge al Santuari de Lourdes, sota el lema «Resar el rosari amb Bernadeta», i que s'iniciarà el proper dilluns 28 de maig i retornarà a Urgell el dijous 31 de maig. En aquest pelegrinatge és previst que es porti a terme la presentació i l'acte penitencial a l'Església de Santa Bernadeta, la Santa Missa i el pas dels malalts a la Gruta, la processó i adoració eucarística i la benedicció dels malalts, el Sant Rosari i la processó de les torxes i finalment la participació en la missa internacional a la Basílica Sant Pius X. Si voleu participar en aquest pelegrinatge, obert a malalts, familiars i amics, heu de contactar amb el Bisbat d'Urgell. www.bisbaturgell.org o bé al tel. 973 350 054.

El Rèquiem de G. Fauré, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell

La Madrid Sinfonietta Orquestra, el Cor dels Petits Cantors Lliures d'Andorra, el Cor de Cambra i el Cor de Nenes Valls d'Andorra van protagonitzar, dissabte 5 de maig a la nit, un concert multitudinari a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, en què van interpretar el Rèquiem de Gabriel Fauré, nascut a Pamiers, sota la direcció de Manuel Tevar i Enric Ferrer. Van participar també en el concert el baríton andorrà Marc Canturri, que va començar la seva carrera musical al Cor Nacional dels Petits Cantors d'Andorra, i el pianista Jordi Barceló, director de l'Andorra Big Band i que dirigeix l'Escola de Música Valls del Nord dels Comuns de la Massana i d'Ordino.

Al concert, que va comptar amb la presència de l'Arquebisbe d'Urgell i l'Alcalde de La Seu, van assistir destacades personalitats d'Andorra i de la comarca.

Per què destinar diners de la declaració de la Renda a l'Església

Amb motiu de la declaració de la renda de l'any 2011, us convidem, com cada any, als contribuents, i d'una manera especial als catòlics, que al moment de fer la declaració de la renda, marqueu amb una X la casella destinada al sosteniment de l'Església Catòlica. Marcar la X per aquesta finalitat, també és compatible amb la dedicada a «fins socials». Per tant, es recomana als contribuents que marquin les dues creuetes (a favor «del sosteniment de l'Església Catòlica» i «a fins socials»). Sense cap cost afegit, cada ciutadà pot destinar el 0,7% de la quota íntegra de la seva declaració de la renda al sosteniment de l'Església Catòlica, i un altre 0,7% a fins socials, destinats a les ONG'S, entre les quals també hi figura Càritas.

Elegir aquestes dues opcions, no suposa cap cost, donat que si la declaració és a RETORNAR, no restarà cap percentatge a aquesta quantitat, i si és a PAGAR, tampoc suposarà cap increment. En el cas que el contribuent no marqui la X en cap casella, serà Hisenda qui percebrà l'import corresponent a l'assignació tributària.

En els últims anys, s'han augmentat el nombre de declaracions amb l'assignació a favor de l'Església Catòlica. Concretament, en l'últim any s'han incrementat a favor de l'Església Catòlica en 194.685. El nombre total de declaracions a favor de l'Església Catòlica és de 7.454.823. En els últims cinc anys s'ha produït un augment de 971.643 declaracions. Si es tenen en compte que el 23,8% de les declaracions que es van presentar van ser conjuntes, podem considerar que l'últim exercici més de 9,2 milions de contribuents van marcar la creueta a favor de l'Església Catòlica.

El pressupost de l'Església Catòlica, el 25% del seu import, procedeix de les aportacions d'aquells que marquen la X en la casella de la seva declaració de la renda a favor de l'Església Catòlica, i el 75% restant, de donacions i col·lectes dels fidels.

L'Església Catòlica compta també amb ajudes d'organismes públics per a programes d'atenció social oferts per institucions de l'Església i programes culturals, com la rehabilitació del patrimoni.

La tasca religiosa i espiritual de l'Església, ja per ella mateixa de gran significat social, comporta a més, altres funcions socials com l'ensenyament, l'atenció integral de nens i joves, dels ancians, dels discapacitats, l'acollida d'immigrants, l'ajuda personal i immediata als qui pateixen la crisi econòmica, la presència de missioners als llocs més pobres de la terra, els programes de rehabilitació i l'estada en centres per als drogodependents...

Totes aquestes atencions i presències, sorgeixen de les vides entregades i de la generositat suscitada en els qui han trobat el sentit de la seva vida fent-se seva la missió de l'Església.

Amb pocs diners, i gràcies a la generositat de milions de persones d'arreu del món, **l'Església continua fent molt per tants que encara ho necessiten.**

Us demanem la vostra col·laboració perquè continueu ajudant l'Església a dur a terme la seva acció pastoral i humanitària.

Mn. Josep M. Mauri
Vicari General i Vicari d'Economia
del Bisbat d'Urgell